

Los soldados de **SALAMINA**

per Alfred Carol

Te unes certes pretensions de metaliteratura. No para de parlar de l'escriptura del propi llibre dins del llibre.

El nucli dur està constituït per la crítica i les consideracions sobre l'obra literària de Sánchez Masses pare (de Rafael Sánchez Ferlosio – El Jarama). El considera un bon escriptor, no un gran escriptor, com diu varies vegades. Les elucubracions que fa sobre la trajectòria política de S-M fan una mica d'angúnia.

La trama queda una mica artificial. Plena de “trucos” del professor de literatura que és Cercas. Van sortint personatges que van participar a l'escena central del llibre, una mica com ninots disparats per un ressort.

Hi ha una certa tècnica de novel·la de “lladres i serenos” que, al meu parer no s'adiu gens amb el tema que tracta. Més aviat el trivialitza. Es un estil com de redacció de final de batxillerat, correcte però banal, sense tremp, buscant sovint el “pathos” el toll fatal on s'ofeguen els escriptors poc inspirats però que busquen l'èxit fàcil.

El personatge del vell lluitador de la guerra civil respon a una realitat, però Cercas el fa servir sense realment donar-li una vida de veritat. Sempre el veiem com un personatge artificial, prefabricat.

No diguem com són penoses les relacions de l'autor amb la seva Conchi. Si es te la més mínima sensibilitat feminista n'hi ha per treure el “seguro” de la pistola.

J. Cercas no és Cortazar ni Goytisolo ni Borges. Es un senyor que és guanya la vida com a professional de l'escriptura. Val la pena de llegir-lo? No.